

KAPITOLA PRVNÍ,

ve které se Kryštůfek Robin vrací

Kdo to začal? Nikdo nevěděl. Napřed byly slyšet obvyklé zvuky Lesa; vítr v korunách, kohoutí kokrhání, radostné zurčení vody v bystřinách. Potom se roznesla zvěst: Kryštůfek Robin se vrátil!

Sova řekla, že se to doslechla od Králíčka, a Králíček řekl, že se to doslechl od Prasátka, a Prasátko řeklo, že to tak nějak zaslechlo, a Klokanice řekla: co se tak zeptat Medvídky Púa? A jelikož se to za onoho slunečného rána zdál být velmi povzbudivý nápad, Prasátko ihned odcupitalo a Medvídky Púa doma přistihlo, jak úzkostlivě přepočítává džbánky s medem.

„Nesedí,“ řekl Pú.

„Co nesedí?“

Pú si prackou promnul nos. „Chtěl bych, aby se ani nehnuly. Když si myslí, že se nedívám, všelijak se přesouvají. Před chvílí jich bylo jedenáct, a teď už jich je jenom deset. Je to zvláštní, vid', Prasátko?“

„Ale stojí,“ řeklo Prasátko, „všech těch deset, co jich tu vidím. I když nesedí, tak stojí.“ Když si Prasátko poslechlo, co řeklo, pomyslelo si, že to zní zvláště, ale Pú pořád počítal a posunoval džbánky z jednoho konce stolu na druhý a zase zpátky.

„Krucíš,“ řekl Pú. „Kryštůfek Robin by to věděl, kdyby tady byl. Tomu počítání šlo. Ten to vždycky uměl tak, že všechno vyšlo stejně z obou stran, a tak se pozná dobrý počtář.“

„Ale Pú...“ začalo Prasátko a špička nosu mu ještě víc zrudověla vzrušením.

„Na druhé straně není snadné něco spočítat, když to nechce zůstat stát. Jako sněhové vločky a hvězdy.“

„Ale Pú...“ A jestli byl Prasátkův nos předtím silně růžový, teď jasně zčervenal.

„Vymyslel jsem na to písničku. Chtělo by sis ji poslechnout, Prasátko?“

Prasátko už chtělo říct, že písničky jsou nádherné věci, a Púovy písničky jsou ty nejlepší ze všech, ale zvěsti měly přednost; a pak si pomyslelo, jaký je to hezký pocit, mít velkou novinu a chystat se ji vyřídit; potom si vzpomnělo na písničku, kterou Pú složil o něm, o Prasátku, a jak měla sedm veršů, což je víc veršů, než písničky odnepaměti mívaly, a že všechny ty verše byly o něm, takže řeklo: „Ach, ano, Pú, prosím,“ a Pú se trochu rozzářil, protože písnička je něco náramného, a ještě náramnější je, když je dlouhá sedm veršů. Ale opravdovou písničkou se stane, až ji na někom vyzkouší, a i když mu med vždycky přijde k duhu, ze všeho nejvíc k duhu mu přijde hned po písničce.

Tohle je píseň, kterou Pú zazpíval Prasátku v den, který začal jako všechny jiné dny a stal se opravdu památným dnem.

*Když toužíš spočítat si med,
v řádek ho musíš nastavět.
Na slunce, když slunce září,
do sněhu, když sníh se snáší.*

*Jakmile tak spočítáš,
kolik medu vlastně máš,
zjistíš jeho přesný počet,
taky, zda ti sedí součet.*

„A já myslím, že je jich jedenáct,“ dodal Pú, „což je na takový čtvrtěk vynikající počet džbánek. Ačkoliv kdyby jich bylo dvanáct, bylo by to ještě lepší.“

„Pú,“ řeklo rychle Prasátko, kdyby náhodou měla přijít ještě třetí sloka, což by bylo hezké, ale časově náročné, „musím ti položit jednu velmi důležitou otázku.“

„Odpověď zní ano,“ řekl Pú. „Je čas dát si něco menšího na zub.“

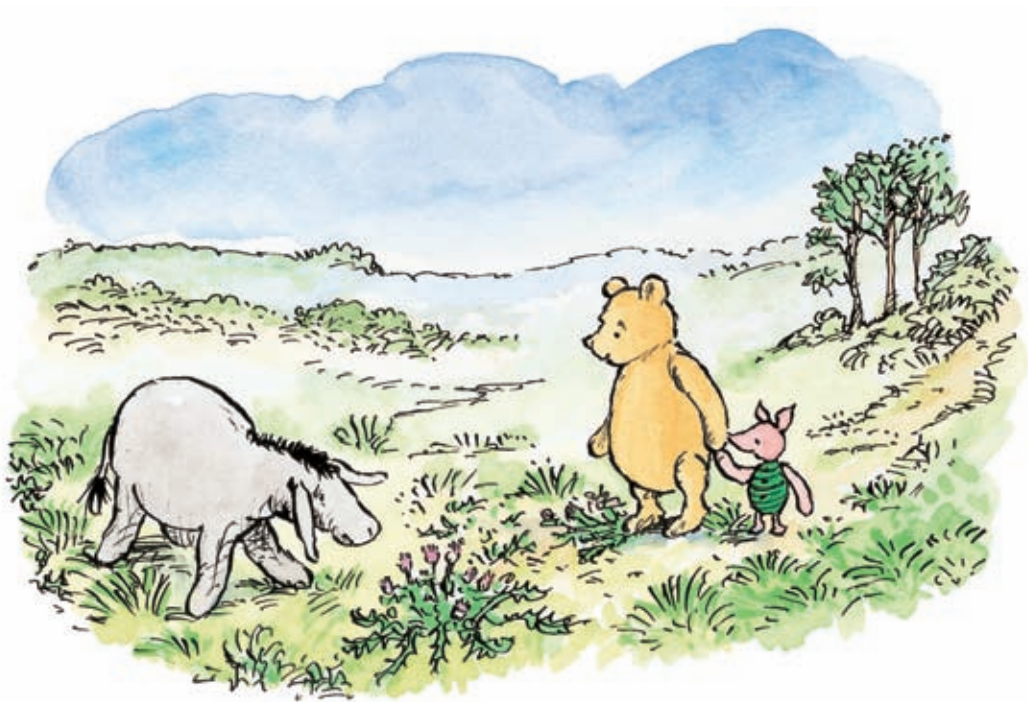
„Ale Pú,“ řeklo Prasátko. Špička nosu mu už úplně zrudla úzkostí a roztrpčením. „Ta otázka se netýká něčeho menšího, ale něčeho mnohem většího. Týká se Kryštůfka Robina.“

Pú, který právě strčil pracku do desátého džbánek s medem, ji tam pro jistotu nechal ležet a zeptal se: „Co se týká Kryštůfka Robina?“

„Ta zvěst, Pú. Myslíš, že se vrátil?“

Ijáček, šedivý oslík, stál na okraji Stokorcového lesa a upíral oči na trs bodláků. Šetřil si je na deštivý den a začínal přemítat, jestli

ještě někdy bude pršet a jestli, až se tak stane, v nich zbude nějaká šťáva, když k němu přišli Pú s Prasátkem.

„Nazdar, Prasátko,“ řekl Ijáček. „Nazdar, Pú. Co tady děláte?“

„Přišli jsme tě navštívit, Ijáčku,“ odpověděl Pú.

„To je ale klidný den, co, Pú? Den, kdy se tak ptáme, jestli nemáme něco lepšího na práci. Náramně hlubokomyslné.“

Prasátko se zamyslelo, odkud se bere jeho dojem, že každý rozhovor s Ijáčkem nějak skřípe.

„Čas se pěkně vleče, co, Prasátko? A Pú, byl bych ti vděčný, kdybys nestál na těch bodlácích.“

„A na kterých bys chtěl, abych stál?“ zeptal se Pú.

„Ale Ijáčku,“ zakvičelo Prasátko, „jde o K-K-K-“